

[Knud Lind]

Jeg går ud fra, at SF også går ind for åbenhed, så megen åbenhed som vel muligt. S og SF har stillet et ændringsforslag, hvor man taler om oplysninger, der er fortrolige af hensyn til statens sikkerhed eller rigets forsvar. Hvis man ser rigtigt på spørgsmålet om den fuldstændig åbne ytringsfrihed, åbenhed overalt, som forslaget i øvrigt skulle slå et sværdslag for, må man – hvis man skal være helt ærlig – konstatere, at der er lidt modstrid imellem selve forslaget og det stillede ændringsforslag. Altså, tager man det ud fra det optimale og fra det, som SF og Socialdemokratiet ønskede, er der alligevel en moderation i denne ytringsfrihed.

Personligt mener jeg, at hæleren er lige så god som stjæleren, helt uanset om det drejer sig om sande eller usande oplysninger – det er så noget andet – men jeg mener, at hvis S og SF går ind for den tanke, som Fremskridtspartiet har om så megen åbenhed, så megen ytringsfrihed som muligt, er man faktisk ude på tynd is, når man har stillet dette ændringsforslag.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Jeg vil gerne besvare hr. Knud Linds spørgsmål med at sige, at Socialistisk Folkeparti også principielt er tilhænger af så megen åbenhed som overhovedet muligt. Vores opfattelse er, at når aviserne har fået fat i noget – og det er dem, dette i det væsentligste handler om – så er tavshedspligtbruddet allerede sket. Det er det, der er det interessante, og ikke så forfærdelig interessant, hvad der står i aviserne.

Det er imidlertid sådan, at vi kan ikke afvise, at netop på de to punkter: statens sikkerhed og rigets forsvar kan skadevirkningen af, at visse ting omtales i dagspressen, være ganske betydelig. Det er derfor, vi efter drøftelser med såvel Fremskridtspartiet som Socialdemokratiet har stillet ændringsforslaget.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg fik faktisk ikke svar på mit spørgsmål om disse to modstridende holdninger, der reelt er indeholdt i lovforslaget: dels den meget store åbenhed og så dels det, at man alligevel svækker denne åbenhed på nogle områder. Det er dog reelt to ting, der er i modstrid.

En af de ting, der virkelig har optaget sindene, er, at justitsministeren – og også de tidligere justitsministre – har haft denne, hvad kan man sige, ladenståtil-, laissez faire-holdning for så vidt angår Medieansvarsudvalget, og hvad der egentlig talt skulle ske. Jeg kunne godt tænke mig at spørge: Har justitsministeren egentlig noget som helst konkret program? Det ville da være interessant at høre, hvornår nøjagtigt dette lovforslag vil komme. Det sidste, jeg har hørt, var, at formanden for Medieansvarsudvalget var syg, og derfor var man ikke blevet færdig. Er formanden blevet rask? Og er man ved at være færdig? Har han været syg i 3 år? For det er faktisk den tid, der er gået. Derfor synes jeg nok, det er på sin plads at spørge til formandens helbred.

Justitsministeren (Engell):

Jeg vil gerne først besvare de to spørgsmål, der er stillet mig dels af hr. Kofod-Svendsen, dels af hr. Knud Lind.

Hr. Kofod-Svendsen kan jeg svare bekræftende og sige, at det er regeringens hensigt, at vi til efteråret – og det vil sige inden udgangen af dette kalenderår – fremkommer med et lovforslag på baggrund af den betænkning, Medieansvarsudvalget fremlægger. Jeg kan sige til hr. Knud Lind, at jeg forventer, at betænkningen fra Medieansvarsudvalget er færdig inden for en uge eller to.

Så vil jeg også sige, at det forekommer jo unægtelig, lad mig sige bemærkelsesværdigt, at der er stillet et ændringsforslag, og det fremgår jo af betænkningen, at et flertal i udvalget, S, SF og Fremskridtspartiet, står bag dette ændringsforslag og indstiller det til vedtagelse. Tilsyneladende er der alligevel lidt usikkerhed – det fremgik også af hr. Leif Hermanns bemærkninger – om, hvad ændringsforslaget egentlig indeholder.

Jeg tilkendegav, da vi havde førstebehandling, at jeg synes, at det principielt er forkert at tage endelig stilling til dette forslag, netop før Medieansvarsudvalgets betænkning foreligger. Og jeg må sige til Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti, at når jeg tænker på de bemærkninger, der kom så sent, som da vi forhandlede forslaget om kreditaftaler, hvor man sagde, at det var dog fantastisk, at ministeren kunne fremsætte dette forslag uden høring, og uden at eksperterne havde været involveret, så